

IVAN BAUKOV

Ifjúságom napjai . . .

Emlékeim egymást űzve keringnek,
Az emlékezés napja e mai.
S kezem nyomán lassacskán leperegnek
Ifjúságomnak régi lapjai . . .

Gondolataim úgy nőttek serényen,
Ahogy a ház nőtt fel kezünk nyomán.
Elbeszélem, hogyan tanultunk régen,
Míg téglánként raktuk fel iskolánk.
Munkaruhánkon

malter és mézs száradt
téglat tégllára raktunk, építettünk.

S este, törődünk is mi azzal

Fáradt

A kar, derék — ugyan! —

Tanulni mentünk.

Asztalhoz ültünk.

Könyv fölé hajoltunk

Az új utak vig kövezői, mi.

S a tegnapok törvényeit tanultuk:

Könnyebb legyen

A holnapba menni!

Télen a hó

belepte a szobánkat.

A fejünk fölött nem volt kész a ház.

Deszkával fedtük be az iskolánkat

De könyvhöz vont a tudni-vágyó láz

Az új életbe

Mi még félve léptünk.

Késő talán . . .

— Hisz sok év elrepült.

Nem igen hittük,

Hogy egymásra néztünk:

Végre hát mi is „diákok” lettünk.

Ma már könnyű:

Nincs amit le ne győzzünk.

Munkánk nyomán

Az új élet fakad.

Marx, Mendelejev

ismertek

előtünk,

Hogy mivel kezdjük

Jól tudjuk mi azt.

Reménykedően

Néznek ránk a népek:

A föld hajnala mi vagyunk! De rég

Volt, hogy Rjazánból elhívott az élet

Az építéshez

Ma már csak emlék.

Sokféle nép

Gyűlt össze seregünkben:

Volt ott városi, volt ott falusi.

Csákány,

lapát után

este kezünkben

Oly furcsa volt a ceruzát tartani . . .

Elszunnyadtunk a könyv fölött nem egyszer.

Gyötört

az éhség

és hideg szoba:

De szép álmaink

nem adtuk sosem fel,

a jövőnktől —

nem rettegtünk soha!

Minden új nap új boldogságot sejtett

Győzelmeinket nem egykönnyen adták!

Es büszke szívvel

nyújthatjuk át nektek

Utódok: —

a kommunizmus alapját.

A. TVARDOVSZKIJ

Vallomás

Régóta már egy sort sem írok

A rövid tavaszról, mi szép,

A bimbóról, amely kirajlott,

S most vaksin a világba néz.

A virágborult világról,

S mit el nem felelhetsz soha:

A napról, midőn illatáról

Erzed, kinyílt az orgona.

A verseimben nem találod,

Hogy múlandó a földi szép,

A sarjú széna illatát, s hogy

Felhőszoknyácskát ölt az ég.

Hogy oly jó a réten kószálni

Míg csattog a fülemile.

Hogy mily jó lenne szállni, szállni

A madarakkal messzire . . .

Hogy szép a rózsaujjú hajnal.

Hogy e földet, hogy szeretem.

Hogy míg küzdök a jajjal-bajjal

Szépséges vigaszom nekem;

Hogy más az utam, más a vágyam,

Hogy nem ifjú már sorom —

Mindezt versekbe minek zárjam

Hisz egyre fiatalodom.

Mert rég megírták ezt — úgy hírlik

Es himni benne nem nehéz:

Evek múltával újra nyílik

Az ifjúság.

Es az egész.